



DORMIAM ET REQUIESCAM



ET ABUNDANTIA PACIS



ET TURTUR NODUM ALTARIA



XIX. ÉVF. 1918 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSÁ'S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. s.



IT DEUM ADORAVIT.



SPIRITUS CONTRIBULATUS



PARCE POPULO TUO.



TARTALOM: *Dr. Wéber Pál*: Jézus Szive tisztelete. — *Lovich Ilonka*: Uram, látom már. — *Dr. Tiefenthaler József*: A [gyakori szentáldozás az új egyházi törvénykönyv alapján. — *Mary*: Naplótöredék. — *Bányász József*: Fölfedezések. I. — *Eöri János*: Patakyék. — *Lovich Ilonka*: Imádság. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

KIMUTATÁS

1918 május hóban befolyt adományok: Kovács Julia 2 K, Kovács Etel 2 K, özv. Rigler J. Edéné 10 K, Felmayer Vilma 50 K, özv. Schöja Antalné 4 K, Schöja Hermin 4 K, Vágner Klára 4 K, Magyar Karolin 2 K, Kreise Ágnes 1 K, Mihók Julia 1 K, özv. Reditnik Gergelyné 18 K, Chimoni Romana 3 K, Chimoni Elisa 5 K, Tunkl Ida 2 K, Bögebold Angela 1 K, Bögehold Ferenc 1 K, Bögehold Oszkárné 1 K, Bögehold Sarolta 1 K, özv. Lakner Ferencné 1 K, Kutni Józsefné 2 K, Kék-kuty Erzsébet 2 K, Herfort Irén 10 K, Dósa Mihályné 20 K, özv. Tóth Benőné 4 K, Forster Kálmánné 20 K, Roskovic Ignácné 5 K, Hohlweg Ferencné 5 K, özv. Császokóczy M. C. 5 K, Látrányi Józsefné 4 K, Szalay J.-né 5 K, Börzsök Anna 2 K, Benyovszky Imre 10 K, Zsenkó Ferencné 1 K, Leitner Sándor 2 K, Lipinszky Károly 2 K, Chlup Mártonné 2 K, Szabó Károly 2 K, Hám Anna 4 K, Kucsera Lajos 60 f., Fodor Zsuzsanna 1 K, Politzer Ignác 50 K, Felsőolcsvai tagok 16 K, Bocsa Eszter 3 K, Nádoszky Józsefné 2 K, özv. Kertész Lajosné 6 K, Jakab Teréz 1 K, Nagy argit 1 K, Krisztánics Jánosné 2 K, ifj. Krisztánics Jánosné 2 K, özv. Rechnitz Sándorné 4 K, Veszpréme gyházmegyei tagok 656.84 K, Kiss Emilné 2 K, Keil Mária 2 K, Braune Józsefné 4 K, Tóth Teréz 4 K, özv. Gruber Szilárdné és Hedvig 4 K, Lukanényei tagok 20 K, Bohacsek Józsi 2 K, Domé Margit 1 K, Marsovszky Mária 2 K, özv. Hersich Ignácné 2 K, Pesó Emilia 2 K, özv. Róser Miklósné 1 K, Hochstein Györgyné 4 K, Hutter Julia 24 f., Gleimann Györgyike 2 K, Czító Károlyné 10 K, Kantárik Krisztina 2 K, Bobacsek Mária 1 K, Répászky Margit 24 f., Payer Istvánné, Alice és Ilonka 20 K, Wencel Anna 2 K, Balles Juliska 5 K, Stefaits Irén 2 K, Solyom Imréné 1 K, Haász Emilia terjesztő gyűjtése 50 K, özv. Steiner Mártonné terjesztő gyűjtése 84 K, Knapp Konstanca terjesztő gyűjtése 22 K, Gervay Luiza terjesztő gyűjtése 14 K, Németh A. terjesztő gyűjtése 6 K, Hudetz Jánosné 4 K, Röhrbock Ferencné 4 K, Bredlné terjesztő gyűjtése 8 K, Eger főegyházmegyei tagok 100 K, Kump Klára 10 K, Kolár Nándorné 4 K, Geszterédi tagok 245.75 K, Melegbocsi Amália 9 K.

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

ÖRÖKIADÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Jézus Szíve tisztelete.

REVÉS ájtatosság van, mely magyar népünk előtt kedveltebb volna, mint az Úr Jézus szentséges Szívének tisztelete; annak a Szívnek, mely érettünk és miattunk dobog a kenyér leple alatt a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mindenegyed oltárra, melyen az Oltáriszentséget őrizzük, rá lehetne írni a szentirási szavakat: «Gyönyörűségem az emberek fiaival lenni». Hát hogyan? — talán nincs elég gyönyörűsége az Úrnak az égben? A Szentírás idézett szavainak csak egy magyarázata lehet: az Úr Jézus ott van, ott időzik legszívesebben, ahol a legnagyobb szükség van rá. Már pedig a föld porát taposó, szenvedő, küzdő szegény ember ugyancsak érzi lépten-nyomon, hogy mily nagy kegyelem és irgalmasság az Úr Jézustól, hogy templomainkban, oltárainkon, az Oltáriszentségben hagyta legszentebb Szívét, akihez mindenkor bizalommal fordulhatunk, hisz jósággal és szeretettel teljes Szív. Főleg ma, a háborús évek hosszára nyult gondterhes napjaiban meggyőződünk, mily nagy kincsünk az Oltáriszentség. Amikor ellenségeinkké lettek barátaink, amikor az egész világ ellenünk van, hogy feldaraboljon hazát, feldúljon családi tűzhelyet, kétségbeesésbe kergessen szülőket és gyermekeket, mily boldog tudat az nekünk, hogy közöttünk van, érettünk dobog az a Szív, mely jó mindazokhoz, kik hozzá folyamodnak.

Ehhez a szent Szívhez folyamodott boldogult királyunk és nemzete, amikor országunkat, családunkat a szent Szív védelmébe, oltalmába, irgalmába ajánlottuk. A Kárpátoktól le az Adriáig, nyugattól keletig megnyitlak a fájdalomtól nyomott szívek a szent Szívnek dicséretére, imádására. S azóta, hogy le nem törtünk, helyünket megálltuk, hívő lélekkel annak az áldásnak is tulajdonítjuk, melyet a szent Szív tisztelete esedezett le számunkra. A szent Szív tiszteletére buzdít, lelkesít bennünket az Üdvözítő ígérete, hogy megáldja a házakat és családokat, hol az ő szent Szívét szeretettel, bizalommal körülveszik, azt áldják, imádják, tisztelik, annak oltalmába ajánlják gondjaikat, örömeiket, mindenüket. Legyen azért mindegyikünk, kik szeretjük az Oltáriszentséget, lelkes apostola az Úr Jézus legszentebb Szíve tiszteletének. Hiszen Oltáriszentség és szent Szív egy gondolat, egy fogalom. Ugyanazt a jósá-

gos Szívet imádjuk az Oltáriszentségben, melyet egykor Jeruzsálemben megindított minden fájdalom, minden könyörgés, melyet minden esdeklő vagy panaszkodó szó és kiáltás állandóan készen talált. Amint akkor nem lehetett az Üdvözítőt váratlanul meglepni bizalmas könyörgéssel, ép úgy itt az Oltáriszentségben szentséges Szíve állandóan készen vár bennünket, hogy fogadja hódolatunkat és meghallgassa kéréseinket, könyörgésünket. A szent Szívnek szeretetét megérti szegény és gazdag, művelt és egyszerű.

Bármilyen titokzatos is legyen az Úr Jézus jelenléte az Oltáriszentségben, a szent Szívnek jósága utat nyit, utat talál a szívekhez. A tudat és hit, hogy az Oltáriszentségben az Üdvözítő Szíve dobog, tengerré dagasztja érzelmeinket és legszivesebben azon oltárnál imádkozunk, melyen az Oltáriszentséget őrizzük, mert ott nem jel van, nem pusztán emlékezés, hanem valóság: az Úr Jézusnak érettünk dobogó jóságos Szíve. Könnyű ezek után megértenünk, miért szereti a hívő nép a szent Szívnek ájtatosságát, — de megértjük egyúttal azt is, miért fűzte az Úr Jézus ezen kedves ájtatosságához az ő kegyelmeinek bőségét.

A hívő nép ragaszkodásának fényes tanubizonysága volt a június hó 9-én Sümegen megtartott Jézus Szíve körmenet. Veszprém-, Somogy-, Zala- és Vas megye hívő népe jött össze ez alkalommal Sümegre, hogy elhozza ki-ki örömét és bánatát, hogy kimutassa ragaszkodását az Úr Jézus legszentebb Szívéhez, hogy kérje és vegye áldását annak a szent Szívnek, mely minden vigasztalás kútfeje és a benne bizók üdvössége. Megható volt azt látni, amikor a beláthatatlan népsereg az Oltáriszentség köré tömörült, mintegy kifejezésre juttatván szívének nemes indulatát, hogy boldogságát, megnyugvását az Úr Jézustól várja. Mintha csak a Szentföldön jártunk volna, amikor a nép lelkendezve csatlakozott az evangéliumi körútját végző Üdvözítőhöz, hogy kérjen a szeretet tárházától minél többet, mert lelkében állandóan visszhangzott a krisztusi ígéret: «Amit kértek az Atyától az én nevében, higgyétek, hogy megnyeritek és megleszen nektek. Kérjétek, zörgessetek!» És mi kértünk és kérünk, zokogtunk és könyörögtünk s mindegyikünk azzal a megnyugtató tudattal hagyta oda Sümegét, hogy nem járt ott hiába és nem jött el meghallgattatás nélkül. Jól esett látnunk a hívő népnek áhitatát, jól esett hallanunk a szívek óhaja sugallta szép egyházi énekeket. Szép kép valóban az emberek sokasága, de csak akkor, ha szent cél, nemes gondolat, vallásos lelkiület tartja össze. Mint egy hatalmas család hőmpölygött a nagy emberáradat s éreztük, hogy az ember igazán akkor ember, ha emberiesen él és gondolkodik, vagyis, ha hisz a gondviselő Istenben, hisz szeretetében, hisz törvényeiben, melyekben nem nyugót lát, hanem a jóságos Istennek szerető, üdvözítő, szent akaratát. Ilyen

vallásos világnézet és gondolkodás kizár minden ellentétet, amely szétválaszthat műveltet és egyszerűt, tudóst és tudatlant, hivatalnokot és iparost. Az Úr Jézus Szívének szeretete olyan mint a napnak melege, mely kiárad minden emberre, senkivel szemben sem kislelkű és bizalmatlan, mindenkivel és mindenütt jót tesz, mindenkin és mindenhol segít, nem tesz különbséget az emberek külseje szerint, mert nem a külső formát, hanem a szívet nézi. Lehet-e tehát csodálkoznunk, ha ezt a szent Szívet minden hívő igazán szereti, ha ennek a szent Szívnek tisztelete oly kedvelt ájtatossága a hiveknek, ha tisztelete kihat a templom falain túl és bevonul a keresztény családokba. «Megáldom a házakat» — mondja az Üdvözítő, ahol Szívemnek tisztelete él és virágzik, ahol bizalmam és jóindulatom hálával találkozok. Legyünk azért rajta, hogy ezt a szép ájtatosságot mindegyikünk terjessze, ismertessünk meg minél több embert a szent Szív kincseinek gazdagságával, vonultassuk be minél több családi otthonba a szent Szívnek kultuszát, legyen magyar népünk valóban a szent Szívnek népe, mert ha van *igazi* áldás, azt ne másutt keressük, ha van *igazi* boldogság, azt ne mástól várjuk, ha van *igazi* megnyugvás, azt ne rajta kívül reméljük. Ime a Szív, mely annyira szereti az embereket! — hangzik magának az Üdvözítőnek szózata. Van-e, lehet-e még szív, mely érzéketlen maradna — van-e érzés, melyet meg nem indítana? — Föl tehát a szívekkel! Sursum corda! Minél jobban emelkedik szívünk a bizalom szárnyain fölfelé, annál szelidebben ereszkedik le hozzánk az Ó Szíve lefelé!

Dr. Weber Pál.



URAM, LÁTOM MÁR...

Uram, látom már: kis porszem vagyok csak,
Uram, látom már: sok volt a reményem,
Én nem születtem nagy trombitászónak,
Én nem születtem nagy jelnek az égen.

Uram Jézusom, én csak neked jöttem,
Szeretni téged jobban... egyre... szebben,
S hogy a nagy érzést, amit neked érzek,
Kis, halovány-szín datokba teheljem.

A monstrancián kis fehér virágok.
Lelkem is olyan, épen, épen olyan —
Add, hogy mélytitkú Megtestesülésed
Fehér virágként át meg átdaloljam!

Eovich Ilonka.

A gyakori szentáldozás az új egyházi törvénykönyv alapján.

X. Pius gyakori szentáldozási dekretumai nyomán eleven élet indult meg mindenfelé. Mikor száraz, az égő naptól halálra perzselő rétek felett megnyitják a folyó zsilipeit és gátjait és előntik életet fakasztó friss vízzel, akkor felélednek a tikkadt rétek és buja növényzet, gazdag zöldelő élet fedi őket. Az Oltáriszentség zsilipeit nyitotta meg X. Pius pápa, hogy életereje a tikkadt üres lelkeket hittel, szeretettel, bensőséges étellel termékenyítse meg. A zsilipeket azonban okosan kell kezelni tudni, mert könnyen megtörténhetik, hogy ami életet van hivatva el-árasztani és fakasztani, az rombol és pusztít. Ettől félték sokan, mikor a pápa megnyitotta az Eucharistia zsilipeit. Eszükbe jutott szent Pál intelme: «Bárki méltatlanul eszi e kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik az Úr teste és vére ellen.»¹ Halált eszik és iszik magának. Örök halált.

A gyakori szentáldozás praktikus megvalósításánál két véglet alakult ki. Egyesek túlzottan aggodalmaskodtak s szinte úgy érezték, hogy védeniök kell az Eucharistiát a tömegmegrohanás elől. Ezek akarva, nem akarva janzenista utakra tévedtek, nem engedték az «élet kenyerét» be az életbe, az emberek lelkébe és megakadályozták a pápának a lelkeket restauráló szándékát. Világos, hogy ez nincsen rendjén. De akadtak viszont olyanok is, akik könnyelműen kezelték az Eucharistia zsilipeit, elhamarkodva nyitották meg a tábernákulumokat a tömegéhség csillapítására. Ezek elfelejtették szent Pál intelmét.

De ime az új kódex kibékíti a két irányzatot: a zsilipeknek nyitva kell lenniök, de a pap legyen azoknak gondos és éber kezelője. A kódex tulajdonképpen nem mond újat, teljes terjedelmében fentartja X. Pius szentáldozási rendelkezéseit, de olyan bölcsen és praktikus kiélézéssel fogalmazza meg kánonjait, hogy minden aggodalomnak el kell némulnia és mindenki fogjon hozzá a kódex szándékait és rendelkezéseit megvalósítani.

Minket ez alkalommal egyedül az *áldozó tudni- és tennivalói* érdekelnek, melyek azonban szervesen bekapcsolódnak a lelkipásztor és gyermekeknél a szülők s nevelők kötelességeibe.

Az áldozók számára hozott törvénycikkék élén a 853. kánon áll: «Bármelyik megkereszteltet, ha jogi akadály nem forog fenn, a szentáldozáshoz lehet és kell engedni.» Itt az egyház óriási jogot ad a keresz-

¹ 1 Kor. 11, 27.

tény embernek. Krisztus a kereszténységé, az Oltáriszentség a hívők közkincese — ezt a tényt konstatálja itt az egyház, Krisztus örökségének birtokosa. A mi Urunk életét a keresztifán mindenkiért kiontotta s azóta az Oltáriszentségben mindenkinek rendelkezésére bocsátja szentségi életét. «Én vagyok az élet kenyere», mondotta «és a kenyér, melyet én adok, az én testem a világ életéért».¹ A katonák Krisztus keresztje alatt versenyeztek a mi Urunk ruhájáért — most azonban önmagát kínálja, önmagát ajándékozza az embernek; mennyire kellene versenyezni utána! Semmiképen se mondjatok le legértékesebb, legfelségesebb jogotokról! De viszont melyik pap merné elzárni a tabernáculomot a hivek elől és őket Krisztustól és egyházától adott joguktól megfosztani? Az Oltáriszentség a hívőké, de a pap a hivatott őre. S aminő szent joguk a hívőknek, hogy a legfelségesebb szentséget magukhoz vehetik, olyan szent kötelessége a papnak örködni afelett, hogy «a szent dolgok szentül kezeltesse» és hogy «a gyermekek kenyere ebeknek» ne adassék. Ezt a szent érdeket szolgálják a következő (854—866.) kánonok. A 854. kánon 5 pontban intézkedik a *gyermekek* áldozásáról. Gondosan óv attól, hogy az Oltáriszentség ne adassék a gyermeknek se értelmének használata előtt, se pedig kellő előkészület nélkül. *A halálos ágyon a gyermeknek is kell a szent útravalót nyújtani* és ekkor elegendő, ha megtudja különböztetni az Oltáriszentséget a rendes tápláléktól és azt tisztelettel imádni.

Egyébként azonban az első szentáldozáshoz gondos előkészület szükséges, ami a papság vagy szülők s helyettesüknek feladata, de a papnak mindenkor meggyőződést kell szereznie arról, hogy a gyermek rendelkezik-e a kellő ismerettel és hittel.

Fontos a 860. kánonnak rendelkezése, hogy a gyermekek husvétii szentáldozásáért felelősek a gyermek nevelői: ú. m. szülők, gyámok, gyóntatók, tanítók és a parochus. Magának a *gyakori szentáldozásnak* kánonja a 863-ik: «Buzdítottassanak a hivek, hogy gyakran, naponkint is táplálkozzanak az eucharisztikus kenyérből az apostoli széknek dekretumaiban adott normák szerint; hogy a misén jelenlevők ne csak lelki módon, hanem a legszentebb Eucharistiának szentségi vételével is, szabályszerűen előkészülve, áldozzanak.»

Miféle — mondjuk — lelki szárazság, üresség tátong az emberek bensejében, mikor nemcsak a szentáldozást nem gyakorolják, hanem az a «lelki módon — spirituali affectu» való áldozás is ismeretlen előttük. Nagyon helyes azért, hogy a kánon a hivekhez csak közvetve szól, míg direkte a papsághoz fordul, mert hiszen csak róluk lehet szó, mikor a

¹ Ján. 6, 48, 52.

törvény kívánja, hogy «buzdíttassanak a hivek» a gyakori szentáldozásra. A pap nemcsak az Eucharistia őrzője, hanem a lélek felelős tanítója is. Ez az ő hivatása, a lelket Istenéhez juttatni, hivatása a lelket disponálni a gyakori szentáldozásra. Itt nincsen helye annak a modern, egyéniséget túlonnan tisztelő felfogásnak, hogy én senkit sem tartok vissza, mindenkinek nyitva áll az út, ha vágyódik, hát jöjjön és táplálja lelkét. Épen ennél a vágnál kell a lelket megfogni, a vágyat a szentség után kell benne felkelteni és a méltó s lelkét tápláló szentáldozás pszichológiájára megtanítani.

Ha valahol, hát akkor ennél a titokzatos szent ténykedésnél, a szentáldozásnál nem szabad a lelket magára hagyni, hanem tanítani, buzdítani, lelkesíteni.

A gyakori áldozás annyira a szíven fekszik az egyháznak, hogy a *betegeknél* is szuggerálja. Itt a főszabály az, hogy a lélek a halálos veszedelemben tartozik áldozni is. Tehát nemcsak az utolsó kenet, hanem a szentáldozás is kiosztandó a halál torkában levő betegnek. Sokszor ez nem annyira a beteg törvénye, mint a környezetének és a plébánosnak a felelőssége. Egyáltalában törekedjünk a beteg lelkét a szentáldozással Istenhez irányítani. Említeni kell neki, hogy Jézus majd megsegíti, erőt, megnyugvást ad neki. A beteg minden szalmaszál után kap, örömmel egyezik bele a szent áldozásba is, ha úgy élezi ki neki, hogy benne támogatást nyer. Ha belemegy a szentáldozásba, akkor a gyónás már természetes neki, mert hiszen enélkül nem áldozhatik. A legkonokabb beteg is meglágyul az Oltáriszentség hallatára. Utolsó kenettől megijed, a gyónást nem szereti hallani és zaklatásnak veszi vagy a halál jelének.

A 858. kánon intézkedik arról, hogy hosszas és állandó betegek — bár nem tudnak éhgyomorral lenni; mégis kétszer áldozhatnak hetenkint. Mindössze az óhajtható, hogy csak orvosságot és folyadékeműt vegyenek magukhoz szentáldozás előtt.

Vajha a törvénykönyv újabb lökést adna a szentáldozás ügyének! Mikor az Úr a kenyeret megsokasította a pusztában, fájó szívvel monddta: szánakozom a népen. És adott kenyeret és a nép éhsége lecsillapult. Jézus most is mondja, szíve most is azt dobogja: szánakozom a népen, lelki nyomorán és kenyeret ad — a legméltóságosabb Oltáriszentségben, hát hogy sajoghat szamaritán szíve, mikor ennek dacára sem táplálkoznak, hanem lelkileg nyomorognak, sorvadnak, elepednek itt az úton.

Papság és buzgó világi hivek egyaránt dolgozzanak rajta, hogy a gyakori szentáldozás terjedjen. Az engedelmesség az egyházi törvénykönyv révén újólak kívánja, hogy a mi Urunk és egyházának ezen akaratára megvalósuljon.

Dr. Tiefenthaler József.

Naplótöredék

AZ 18...IK év szomorúan köszöntött be. A tavaszi szellő a hegyekről nem özondús éltető szellőt, hanem miazmás, a torokgyík bacillusaival telített levegőt hozott, amely megfertőztette az egész völgyet és sorba szedte áldozatait.

Ebben a szomorú időben jöttem én a világra. Tizedik gyermek voltam. De nem sokáig maradtam tizedik; mert nálunk is pár nap alatt — egyszerre — elvitt a jó Isten angyalkának 3 kis testvérkét, 2 leányt és 1 fiút. Milyen jók lehettek, hogy a jó Isten nem hagyta itt őket.

7 éves volt a legidősebb, 2 1/2 éves a legkisebb. A legkedvesebb, legédesebb gyermekek.

Talán újból bizonyítékot akart szolgáltatni az Úr Jézus, hogy a gyermekek iránti szeretete nem csökkent és nem változott, talán újból ki akarta nyilatkoztatni, hogy: «Engedjétek hozzám a kisdedeket, mert ilyeneké mennyeknek országa».

És épen midőn ez a nagy szomorúság szakadt szüleimre, toppantam be én, mint új jövevény. Senki sem nézett rám jó szemmel. Anyámat boszantotta, hogy mikor ezek az édes gyermekek elmennek, újból kezdődik a fáradtság, vesződség; a testvérek boszankodtak, hogy újra lesz sírás-rívás.

De mégsem haragudott mindenki. Volt a testvérek között egy, aki rögtön szívébe fogadta, mindjárt ölelő karjaiba zárta a kis ártatlant, épen azért, mert olyan rosszkor érkezett.

Rövid idő múlva már szeretett a második és azután még a harmadik.

Két bátyám és egy néném azután állandóan kényeztetett, babusgattott; és végre a szülők még nagyobb szeretettel csüngtek a legutólsón, a későn- és olyan rosszkor érkezetten. Mert jó ember nem is tud ilyen égből jött kis ártatlanságnak ellentállani.

És milyen sokszor meg is vigasztaltam őket szomorúságukban. Hányszor csalt egy-egy koravén megjegyzés vagy tett mosolyt már-már könnyező szemükbe.

Anyám úgynevezett majomszeretettel szeretett és semmi sem volt elég szép a «Kicsike» számára.

Azt hiszem, két bátyámnak: Athanáznak, az önzetlen szeretet és jószág mintaképének s mátyrjának és Ferencnek, a tudós szentnek — köszönhetem, hogy azon az úton haladok, amelyen vagyok, hogy nem maradtam az «elkényeztetett gyerek», a család és társadalom réme, az önzés, türelmetlenség és Iustaság tárháza.

Athanáz nagyon szeretett, de annak dacára nagyon szigorúan bánt velem.

És bámulatos, én mégis őt szerettem legjobban, őt, aki legelőször ölelt meg szerető szívvel. Pedig be kell vallanom, hogy egyszer súlyos fenyítést kaptam tőle.

Nem tudom, nem emlékszem, kaptam-e előbb vagy később még mástól is ilyen fenyítést. Csak erre az egyre emlékszem: akaratosságomat büntette meg. És ezt nem felejttem el soha. Azt hiszem, ez volt a fordulópont nagyon is kicsike életemben.

Színházba készült édesanyám a nagyobb gyerekekkel. Nekem — természetesen — otthon kellett maradnom. De én el akartam menni. Sírtam, ahogy birtam. Édesanyám el is vitt volna, hiszen tudtam, hogy ő mindent megtesz, amit akarok. De bátyám röviden és energikusan véget vetett a dolognak. Legyen áldott emléke!...

Mamáék elmentek. Én nyugodt lettem, bocsánatot kértem. És Athanáz mesélt azután nekem mindenféle szépet és beszélt a kis Jézusról. Hogy milyen engedelmes volt szüleinek és később hogy szerette Ő a kis gyermekeket; hogy szenvedett és halt meg azután miérettünk. Beszélt sokat, nagyon sokat. Gyönyörűen tudott mesélni...

* * *

Nemsokára ezután iskolába kerültem; a kedves Sororok folytatták, amit Athanáz elkezdett s én gyermekfejjel — az én akaratos fejemmel — elhatároztam, hogy nem leszek többé erőszakos és nem engedem magam többé elkényeztetni — ami pedig addig olyan nagyon jól esett — jó leszek, jó akarok lenni. Azt akarom, hogy nagyon, de nagyon szeressen a kis Jézus...

Ezután nagyon szigorú voltam önmagammal.

Hallatlan szigorú dolgokat találtam ki. A hét minden napjára mást és mást. Felírtam pontosan melyik napra mi jön és mindenképen igyekeztem az édes Jézuskát megvesztegetni. Engedelmes is voltam, pedig nehezen ment. Segítségre lett volna szükségem és nem volt sehol segítségem. Sőt ellenkezőleg.

Minél jobb igyekeztem lenni, annál inkább kényeztettek.

Mindennap kedvenc ételeim kerültek asztalra, selyem- és bársonyruhákat kaptam. Úgy keresték kedvemet. Igazán azt hittem, hogy valami tényező vagyok, nem pedig egy buta kis lány, akinek mindez a nagy szeretet sokkal több bajt és gondot okoz úgy is szomorú kis szívének, mely önmehtagadásban akarja magát gyakorolni és melyben újabban még az irigység is kezd gyökeret verni.

Irigyeltem fi- és leánytestvéreimet, irigyeltem a nagyobb növendékeket, akik áldozni mehettek és nekem nem volt megengedve.



Szent Anna asszony.

Ó édes Istenem! ha X. Pius rendelete már érvényben lett volna, lett volna segítségem! A legnagyobb erő, a legtevékenyebb segítség nem lett volna elzárva előlem. Te erősítettél, Te segítettél volna édes Jézusom! Milyen sok szomorú évtől lettem volna megkímélve. Talán sok minden másképp lett volna, ha együtt mentünk volna akkor s azután is mindig a szentáldozáshoz...

Hányszor lopódtam az üres kis kápolnába és letérdelve a tabernákulum elé, elpanaszoltam a kis Jézuskának szívem nagy szomorúságát: «Édes Jézusom, én úgy szeretlek! és nagyon jó is leszek, csak jöjj már hozzám is. Miért méssz csak a nagyobbakhoz? Mind jobbak-e nálamnál? Jobbak lehetnek édes Jézusom, de jobban senki sem szerethet énnálam.

Mindig azt mondják nekem, várjak, amíg megnövök, várjak míg nagyobb leszek, én ezt nem értem; nem értem meg e Szent-ség komolyságát, jelentőségét, nagyságát. Lehet, hogy nem értem, de azt tudom, hogyha a szívemben volnál, még jobban, még lángolóbban tudnálak szeretni és a Te segítségéddel sokkalta jobb tudnék lenni».

De hiába volt minden kérés, minden fáradság, várnom kellett és igyekeztem feltett szándékomat híven teljesíteni. És a jó Isten megsegített; nehezen, de megtettem, amit akartam; látta igyekezetemet és megjutalmazott.

Sok kérésemre végre 10 éves koromban — ami akkor még nagyon korán volt — megkaptam az engedélyt és én az emberek, azaz a gyermekek legboldogabbja lettem.

Készülődtem az első szentáldozáshoz. Közeledett a nap, melynél szebb, boldogabb nincs az életben!

Mennyit kértem a kis Jézust, hogy segítsen meg, hogy nagyon, de nagyon jó legyek s Ő örömmel jöjjön az én szívembe, mely úgy vágyódik, úgy sóvárog utána!

Hányszor szaladtam az iskolai szünetben — játékközben — a kápolna félig betett ajtajához, benéztem rajta a kis Jézus trónusához s ezt rebegték ajkaim: «Édes Jézuskám! én nagyon szeretlek; szeress Te is engem és jöjj örömmel hozzám, már nagyon várlak!»...

* * *

Fehérvasárnap a nap első sugarai már ébren találtak. Hogyne, hiszen ha elkésném, meghalnék, gondoltam. Május 2-ika volt. Szent Athanáz napja. Erre a napra testvéreim is hazajöttek; kedvenc bátyám Athanáz is.

Minden úgy történt, ahogy kívántam, a külső körülmények is mind úgy alakultak, boldogságomhoz misem hiányzott s gyermekes örömben felkiáltottam: «Mégis csak vasárnapi gyerek vagyok!»

Elfelejtettem e percben, hogy nem az a boldogság, ha minden úgy történik, ahogy akarjuk, elfelejtettem, mit mondott Jézus hegyi beszédében, hogy: «Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak».

Boldog voltam; de erről a napról, boldogságomról nem tudok semmit mondani. Jézus eljött hozzám, velem volt. Nem hagyom Őt el soha! gondoltam...

* * *

De a gyermekkor hamar eltűnik és tökéletes boldogságom nem tartott soká. Szívem gyöngé volt, meg kellett edződnie.

Ó Istenem, mennyire segített volna rajtam a mindennapi szentáldozás. De X. Pius még nem volt pápa.

Egyik csapás jött a másik után. És végre egyik összezúzta az én szegény szívemet. Hiába gondoltam, hiába mondtam napjában százszor is: «Akit az Isten szeret, azt meglátogatja!» és «Úgy legyen, ahogy Te akarsz, legyen meg a Te akaratod.»

Kétségbeesve rogytam le a gyóntatószék térdeplőjére és régi lelkiatyám áldására így zokogtam fel: «Ó Atyám! én nem tudok gyónni, én olyan szerencsétlen vagyok. Meg fogok, meg akarok halni, nem tudok tovább élni. Vigasztaljon meg».

És ő beszélt, beszélt. Csak úgy folyt ajkairól a szó. Még sohasem hallottam őt úgy beszélni. És én, ki eddig hittem, hogy Isten helyettese ül ott, nemcsak hittem, immár tudtam, hogy Ő beszélt helyettese által velem.

Eszembe jutott Krisztus Urunk mondása: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtok és terhelve vagytok és én megnyugtatlak titeket!» Összezúzott szívem új életre kelt, lelkem újra bizakodott.

Szelid biztatását, hogy mindennap járuljak a szentáldozáshoz, hogy az Úr megerősítsen, hogy az isteni orvosság kegyelmeiben részesüljek, reszketve és félelemmel utasítottam vissza. Nem mertem megtenni. Egyáltalában nem mertem. Én, aki gyermekkoromban annyit küzdöttem, harcoltam, hogy a szentáldozáshoz mehessek, nem mertem elmenni...

De midőn néhány nap múlva újra odamertem térdelni az Úr oltára elé, midőn újra szívembe fogadtalak Téged, Megváltóm, Jézusom, Mindenem, akkor nem hittem, hanem tudtam, hogy Te vagy itt valóban, igazán. Te jöttél szívembe megerősíteni, bátorítani, meggyógyítani; s akkor tudtam, hogy egyedül Te boldogíthatasz.

S ha akármilyen csapás ér, Te tudod, miért bocsátod reánk; s ha akármilyen nehéz elviselni a csapást, Te megerősítesz, hogy elviseljük és jóra fordítod, csak ellenszegülnünk nem szabad akaratodnak. Nem, nem akarok ellenszegülni Uram! De hogy is tehetném, hiszen Jézus Krisztus mondotta: «Ha nem leszek olyanok, mint a kisdetek, nem mentek be

mennyeknek országába!» T. i. egyszerűek, bizakodók, szerető szívűek és alázatosak. Én vétkezek az alázatosság ellen, mikor Te a királyok Királya, a szentek Szentje, a nagy, az erős, a végtelen Isten megalázod Magad és szívembe jössz, mikor az alázatosság én szerintem nem is erény, hanem kötelesség, mely minden embert egyformán kötelez. És Krisztus Urunk élete és halála után kinek volna joga e kötelesség ellen vétetni? Talán a születési arisztokratának? Saját erejének köszönheti-e a helyet, melyet elfoglal? vagy a szellemi arisztokratának? A tehetséget maga szerezte-e meg? Hiszen a legutolsó koldus is köszönettel tartozik a jó Istennek a falat kenyérért, melyet kap s melyet követelnie nincs joga. És én ne volnék alázatos?! én ellenszegülnék akarotodnak a Tőled nyert végtelen kegyelmek után?

A kétségbeesés térített el utamról, én Istenem! Nem fogok többé kétségbeesni. De ígéretemet csak úgy tudom megtartani én édes Jézusom, ha Te mindig nálam maradsz. Ó maradj nálam mindig, örökké. Hiszen Te megígérted: «Ne féljetek, én veletek vagyok mindennap egészen a világ végezetéig».

Hogy birtam volna Nélküled elviselni a — borzasztó csapás után következő — kínos három évet — a poklot a földön — s azután a hosszú háború borzalmaiból, mikor előbb mindenekért s azután még külön egyesekért is vérzett a szívem, ha nem Te erősítenél, bátorítanál és gyógyítanád meg az én beteg szívemet mindennap újra és újra, midőn hozzám jössz.

Hála boldog emlékü X. Pius pápának, ki boldoggá tette a szegény bűnös halandót...

Tudtam volna-e tovább élni nélküled édes Jézusom, tudtam volna-e folytatni e siralomvölgyében munkámat a rendes mosolygó arccal, nyugodtan, mikor szívem vérzett, ha nem látogatnál meg, ha nem jönnél mindennap szívembe?! De így felkiálthatok szent Pállal: «Élek, de nem én, hanem Krisztus él énbennem! «Erős vagyok immár, mitől félek, mitől remegjek?!

Boldog vagyok, boldognak kell lennem.

És nem csodálom a vértanúkat és hitvallókat, hiszen az isteni kenyérből, Belőled merítették erőt és hősiebátorságot; nem bámulom a szüzeket, kik veled Uram boldogok s a lemondás értékét nem is értik, de félve nézem azokat, kiknek életük céltalan, kik nem keresik fel hajlékaidat, kik nem keresnek s nem találnak Nálad nyugalmat.

Hogy tudnak azok élni, hogy tudják azok végig küzdeni ezt a szomorúsággal és bajjal teli életet, azok, kik nem hisznek Tebenned Istenem, kik nem remélik az örök boldogságot és kik nem szeretnek Téged mindenekfölött.

Mary.

Fölfedezések

SEM A NAGY természet világát, sem a természetfölötti világot nem ismerjük eléggé. Pedig előttünk van mindkettőnek minden nagy valósága. De úgy vagyunk a hatalmas tényekkel, mint a középkor volt az új világrésszel: Amerikával. Megvolt már ez a gazdag földrész. Embereket hordott, táplált mezőin. S a műveltségben jól-elől járó Európa nem tudott róla. Mesének tartotta, amit talán hallott róla.

Vagy úgy járunk sok kincset rejtegető földünkön, mint az indián vadász járhatott a Niagara vizesése körül. Dehogy tudta ő azt elképzelni, hogy az a mélységekbe hulló víztömeg nem a halál daját harsogja, hanem az éltető «eleven erő», az «energia» dörög, dübörög benne. Ugyan hány helyen váltották ki folyóink hullámaiból a — villamos erőt. Talán Iker-várnak nincs is mása hazánkban?

Bizony! nemcsak rejtett erők, hanem elfelejtett, megvetett energiák is vannak a föld mélyén s földünk határain.

Amennyivel kevésbé érzekeink alá eső, mert finomabb s azért — gondolom — hatalmasabb is *lelkünk világa*, annál több benne a rejtelmes, annál több benne a kiaknázatlan kincs. S ha hallom, hogy a tenger mélyén kezdve építésüket, mily kimondhatatlan lassan kerülnek a hullámok fölé a korall-szigetek, nem csodálkozom rajta, hogy oly nehezen és ritkán bukkan ki e földi siralmak óceánjából a boldogság kicsi kis szigete.

Én nem csodálhatom, hogy amíg a föld északi és déli sarkát föl nem fedztük, ismert s mégis titokzatos előttünk az a pont is, amely körül minden forog s mely maga mozdulatlanul változatlan...

Pedig ezt a pontot: az Erőt, a Békét és nyugalmat, a Jót, a Főnséget keresi mindenki.

Hiszen itt az Isten. Nálunk vannak az Ő igazságai. Fia, a mi Testvérünk, Vezérünk felfedte s vére árán biztosította számunkra az isteni, tehát boldog országot.

Hát akkor miért nem nyugodt mindnyájunk lelke? Miért a sok busongás, kesergő jajongás ezen a földtekén?

...Mikor a kimosott, megszáritott ruhát egy csomóba rakjuk, valami nedves, szappanos, nem nagyon kellemes szag érezhető belőle. A szekrényekben szoktak tartani kis zacskóban valami finom, nem feltűnően s mégis ható szagosítót, mely az összegyűjtött darabokat lassan átjárja s alig érezhetően szabadítja meg a nyers szagtól sőt kellemes és nem tolakodó illattal árasztja el.

S ki tudja megmondani, honnan jön az a légáram, amely kora

hajnalra fölfrissíti a nagy városok késő este és az éjszakában olyan tik-kasztóan meleg, fülledt levegőjét?

Miként az erdők lombszűrője áttisztítja ugyan és ózondússá teszi a hegyek légkörét s az avar alatt, meg az összegyűlt s lefolyni nem tudó víztócsák környékén a rothadás szaga itt-ott mégis csak érezhető — úgy a kereszténység tiszta légkörében is vannak földhöz tapadt, bujva csuszáló jellemek, posványos lelkek: kik rontják a tökéletesség isteni harmóniáját, melyet Isten beleültetett, Jézus kivirágoztatott s a Lélek formába önt, színbe, alakba, hangba, testbe öltöztet a folyton élő, fejlődő világon.

Ez az Isten világa nem rossz. Az Isten világa a boldogság hona. Boldogtalanok nem azért vagyunk, mert «nincs Isten, nincs Gondviselés». Aminthogy a szegénységnek az oka sem az, hogy «nincs pénz és nincs jó szív». Bajosnak, bajjal telnek csak akkor és azért érezzük életünket, mert *bennünk* nincs meg az az Isten az ő törvényeivel, áldásával, békeségével. Ugye: a virág ellankad, lekonyul, elszárad, ha öntözését elhanyagolod, ha nem kereng szárában az üde, friss nedvesség? Egyetlen kis növényt se táplál a mérhetetlen óceán, hacsak harmat alakjában nem száll le a földre égi magasokból.

Ha tehát a ma embere boldog s boldogabb akar lenni, mint amilyen eddig volt, nem ismeretlen világrészek felfedezésére kell indulnia ki a nagy világba. Szálljon kiki saját lelkének mélységeibe. Hozza rendbe, állítsa fel, alapítsa meg önmagában a boldogság isteni országát. Mert a boldogság forrása Isten. S «az Isten országa bennetek vagyon».

Önmagatokban kell lennie a boldogság s minden jó forrásának: Istennek!

* * *

A lélek mélységeibe sokan szálltak már le. Ma az emberiség a tudomány fáklyájának világossága mellett kutatgat az emberi gondolkodás szövevényes labirintusában. Amit a tudomány a lélekről s mondjuk csak így: az emberi igényekről napfényre hoz, ahogy a tudósok az emberi vágyakat s az emberiség célját és rendeltetését ma fölfedezték, ezeken a talált eredményeken, tényeken nagyon rajta lehet látni a — fáklya fényének vörhenyességét. Fáklyafénynél valahogyan módosul a tárgyak színe.

Napvilág kell ahhoz, hogy a dolgok való, igazi formája élesen elődomborodjék.

Az igazság napja: Krisztus, a mi Istenünk. Csak az Ő tanításának fényében ismerjük meg önmagunkat. Az ő holtakat életre támasztó igéi rázzák fel öntudatunkat. A vezér célunk felé csak Ő. Nincs más név, melyben üdvösséget lelhetnénk...

A lelki életet, az istenes, tehát jobb életet sürgető Messiás nem-

csak saját korának volt bajból szabadítója, vigasztalója. Többet mondok. A lelki erősítés, boldogítás e nagy Mestere nemcsak tanítása által él tovább az emberiség szívében. Igen! tagadhatatlan, lépten-nyomon tapasztalható, mily igazságot hirdetett a szava, mikor a mi Mesterünk azt mondotta: «Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak». De még vigasztalóbb, bátorítóbb hangot is hallunk az Írás lapjainak forgatása közben tőle: «Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig».

Hiszen így nem kell kétségbe esnem. Az én oltalmam és erősségem az Úr! Ha ő velem van, nem tudok-e én vele együtt Istené lenni, Istennek tetsző életet élni, bőjtölni, imádkozni minden cselekedetemmel, szenvedni, sőt boldogan és nyugodtan meghalni is? Ki választhat el akkor engem Isten szeretetétől, ha Ő az enyém s én az övé vagyok? Erős a bizalmam, hogy Isten az Őt szeretőknak mindent javukra fordít... Mindent! A szenvedést is, melyet én ezentúl megpróbáltatásnak fogok hívni. Kereszttel ékesít engem az én Vezérem s én vele együtt fogok a dicsőségben osztozni bajjal vívott sok küzdelem után.

Boldognak érezné magát sok keresztény lélek, ha Krisztus Urunkat közvetlen közelében érezné; ha úgy foghatná meg az Ő ruhájának szegélyét, mint az a szegény beteg asszony a Jairusz háza felé vezető úton. Boldog volna mindegyikünk, mint az agg Simeon, ha szemünk látná az Üdvözítőt. Tamással kiáltanánk érzelmeink túláradásában: «Én Uram, én Istenem!»

Most azt mondja a mi Jézusunk:

«Boldog vagy Tamás, mert láttál és hittél. De még inkább boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek».

Rólunk beszél.

Mi lehetünk Tamásnál is boldogabbak.

Persze *hit* kell hozzá.

Hit nélkül senki sem üdvözülni.

Az üdvösség: örök boldogság.

De azért «nem minden, aki mondja: Uram, Uram, megyen be a mennyek országába, hanem, aki Atyám akaratát cselekszi, ki a mennyekben van...»

Ahhoz tehát, hogy Istenben, az örök boldogság forrásában új, jobb, lelkileg békésebb életre újraszülessünk, két dolog szükséges. Először: Hitben, hit által egyesülnünk kell, másodsor: cselekedeteinkkel: élnünk kell — «együtt» az Istenséggel.

Isten országa így lesz bennünk. Valóságos birodalommal alakul így a lelkünk. Az alattvaló leszek: én, az uralkodó: az én Uram és Istenem.

S akkor e siralomvölgyében felfedeztem a számomra, az én vágyaimnak szabott országot a: boldogság honát...

A következőkben elvont okoskodások helyett megmutatom az egyetlen eszközt, mely az Istennel való egyesülést, a közvetlen Istenhez való kapcsolódást lehetővé teszi. Mint a Krisztussal való egyesülés eszközeiről szólok I. a szentmiséről és II. megkíséreltem megállapítani ezen kapcsolódás fenntartásának legtermészetesebb és legkönnyebb módját: a szentmisén Krisztus és az egyház szíve szándéka szerint való részvételt.

Együtt Jézussal.

I.

Szent hitünknek, a mi lelkünknek erőssége: az Oltáriszentségben rejlő Üdvözítő. A mi gyöngye testünk, rosszra hajló lelkünk ereje, jósága az Istenember istensége, emberi teste és lelke. Mi volna a mi életünk, ha el nem mondhatnánk az apostollal: Élek én, de már nem az én nyöszörgő ember-voltomat érzem magamban, hanem Krisztus él bennem. Nem gyarló ember leszármazottjának itélem már magamat. Isten fia vagyok. Nem a mulandóság martaléka. Az örökkévalóság választottja.

A szomorú életet feledtető Léthe vízből mennyien szeretnének inni? Milyen gyermekes mohósággal rohannánk meg — ha utunkba kerülne — az örökifjúság forrását? Mennyire ragaszkodik a napról-napra gyöngülő beteg az élethez? Megpróbál minden eszközt, hogy nem sok örömmel, annál több fájdalommal kínálkozó óráinak számát nagyobbítsa. Hogy felcsillan szemének alig pislogó tüze egy-egy új reményt keltő bátorító szóra?!

S mikor Jézus a Genezáret tó kafarnaumi partján olyan kenyérről beszélt, mely örök életet biztosít, értelmetlen csodálkozással meredtek rá hallgatói. A kíváncsiságot alig, inkább a kételkedést lehetett látni arcukon, érteni beszédükből. Sőt a tanítványok is kemény beszédnek tartották az Úr igéit.

Akárcsak a mai Krisztus-hívek!

A jajsavak és panaszok artikulátlan hangzavara hangzik fel naponként a földről. Ennyit tudunk a Szentírásból: «Kérjetek és adatik nektek». De hogy: *hogyan is kell* azt a kérést Isten elé tárni, arra nagyon kevesen gondolnak. Pedig Jézus tanítása és példaadása a módra nézve is útbaigazítást ad: «Bármit kértek az Atyától *az én nevemben*, megadja nektek». Hangsúlyozottan emeljük csak ki e csöppet sem fölösleges szavakat: «*az én nevemben*». Mintha én beszélnék: úgy, mint én szoktam imádkozni, úgy kérjetek! S Jézus imádságainak alaphangja: «legyen meg a te akaratod...» «ne az én akaratom legyen, hanem a tied». Krisztus tud imádkozni. A végtelenül bölcs Isten végzése alá hajtja a fejét s csak arra emeli fel a saját akaratát, hogy Atyja törvényét teljesítse. Megalázódásával mutatta ki az imádást mennyei Atyja iránt a mi Mesterünk.

De a szóbeli imán kívül még egy föltétlen imádást, hódolatot, engesztelő s isteni kegyelmet nyerő cselekvést, *áldozatot is rendelt* utolsó vacsoráján számunkra a mi Megváltónk. A szentmiseáldozat, a keresztáldozatnak naponként vérontás nélkül való megújítása, a legellenállhatatlanabb kegyelemszerző eszköz az egész világ számára. E legszentebb istentiszteleten már nemcsak Jézus nevében, hanem *Jézussal együtt* könyörög a hívők serege. Nem sóhajtozó óhajokkal, szegényes, üres, könyörgésre tárt karokkal, hanem önodaadással, áldozattal járul Jézusunk az isteni irgalom trónja elé. Ez nem elég. Hogy mindnyájan hasonlóan értékesek, kedvesek legyünk az Úr előtt, hogy «alter Christus»-okat, «Krisztus másait» lássa bennünk a mennyei Atya, egyesül velünk a minden erőnkét átjáró, a lelkünket tápláló Vér és isteni test. Megsokasodnak irgalmas «örökbefogadás» által Isten gyermekei, hogy nagyobbodjék a szegény világ fölött a jóságos Mindenható kegyes áldása. «Ó isteni bölcseségnek és tudománynak mélységes kincsháza!» Van-e még egy földi élet, melynek áldozatul adása az örökkévalóság végtelenségét biztosíthatná az emberiség számára?! Van-e még egy értékes test, mely a lelkek örök üdvét így biztosíthatná?! Hallottál-e még egy olyan irgalmas szívről, mely utolsó csepp vérét is kiontja, hogy életük «bővebben» legyen azoknak, kik őt az élettől megfosztották?!

Vannak titokzatos, csodás dolgok. A legtitokzatosabb csoda a szív. S a legcsodásabb isteni titok: a Megváltónak a bűnös emberiség üdvéért dobogó Szíve.

Ez a szeretettől túláradó szent Szív van oltárainkon naponként...

S a Krisztus-hívek szíve, gondolata, érzelmi, értelmi világa ó hol van, mikor ez a drágalátos nagy titok ostyaszerevény ruhában köztünk tartózkodik. Mikor az örök élet kenyere áll rendelkezésünkre, hányan aggódunk, hogy mit eszünk és mit iszunk ma vagy holnap? Vagy, hogy mivel ruházkodunk? De ha ezt a gondot talán értem is — kicsinyes a kicsinyek gondolkozása! — hogyan magyarázzam meg a mások ruliájával való törődést, a magam cífraságaival való hiúskodást, mikor az egek égének kincse, gazdagsága angyalok őrizete alatt van előttem!...

Ugyanazt az értelmetlen bámulást tapasztalhatjuk a szentmisék alatt templomainkban, amelyet a kafarnaumi hívek arcán láthattunk volna, mikor Jézus először beszélt az örök élet kenyéréből.

Olyanok már most mégis vannak, kik a szentáldozást értékelik, megbecsülik. A gyakori szentáldozás Krisztusért dobogó szíveket nevelt már. Addig eljutottunk, hogy sokan eljönnek, izlelik és tapasztalják, mily édes az Úr.

Hanem: hogy Jézusnak az *igája is édes*, ezt — úgy vélem — eddig nagyon kevesen élték át.

A szentmiseáldozat *áldozati jellege*, különös istentiszteleti formája s *lényege*, a maga igazi valóságában még kevésbé ismeretes sokak előtt.

Igaz, hogy a szentmise misztérium, hittitok. Hogy hogyan jelenik meg Jézus az igénytelen ostya alakjában oltárainkon, nem fogod megérteni. Isteni ténykedés ez, nem éred föl véges ésszel.

De a *mi* áldozatunknak van «nem misztikus» része is. Vannak benne imák, melyeket nem én magam, az áldozópap, nem is a hívek nevében a pap vagy az oltárszolga, hanem szerkezetileg és tartalmilag szükségképen a szentmisén résztvevő egész hívő sereg könyörgésének kell tartanunk.

Az egyház, Krisztus jegyese, elleste azokat a kéréseket, melyeket legszentebb áldozata alkalmával Üdvözítőnk a mennybe visz. S az volt a régi szertartásos szokás, hogy ezek a kérések a hívők szívében újra meg újra születve mint fészkből kikelt, Istent Úrnak ismerő s dicsérő madársereg szállottak az ég felé.

A szertartásos — mondjuk egyszerűbben — a *közös istentisztelet* s elsősorban a legfőbb közös istentisztelet, a *szentmise közös végzése*, a Krisztus áldozatával való tényleges egyesülés s azután a benne való, részesedés az a rejtett erő s eddig eléggé ki nem használt erőforrás melyet a lehető legszélesebb körök kincsévé tenni egy cseppet sem volna hálátlan feladat.

Mielőtt a bányász leszáll a tárnákba, tudnia kell, melyik s milyen az az értékes érc, amelynek ereit, ágait kutatnia kell. Tisztában kell azzal lennie, hol keresse s hogyan fejtse ki a talált anyagot.

Bizonyos — hogy úgy mondjam — technikai tudásra s eljárásra szükségünk van az istentisztelet módjának és a kegyelem szerzésének és biztosításának elsajátításánál is. Ezt katolikus nyelven úgy is állíthatjuk, hogy a közös és a nyilvános istentiszteleteket a szertartások nyelvén kell végeznünk.

Legfőbb szertartásunknak: a szentmisének nyelve a római egyházban a latin. Amilyen nagyszerű és fontos a kellő magaslatról tekintve ez az egységes istentiszteleti nyelv, épen olyan *szükséges és észszerű, hogy a nyelv e használatban is gondolatok kifejezője és hordozója legyen*. Senki sem végez tehát fölösleges munkát, aki azon fáradozik, hogy a szentmise szertartásos szavai közös, egységes, a szertartásoknak megfelelő gondolatokat keltsenek.

Szólnunk kell most már arról, mily módon szoktathatjuk rá magunkat a *szentmisén való szertartásos részvételre*?

Imádkozhatunk-e együtt s mit végezhetünk együtt szentmise alkalmával az áldozópappal, az egyházzal, Krisztussal? *Bányász József.*



VII.

HÖLVIRRADT a Janinak élete legszebb napja: az újmise napja. Szent izgatottsággal készült arra az órára, amelyben kimondja a nagy szót először: Ez az én testem; majd azt, hogy: Ez az én vérem. Várta e percet, hogy elhívhasa Szerelmesét a mennyből a földre; várta e percet, mert ettől fogva már a saját szavára jön el és nem kell egy harmadik embernek Őt elhívni számára, mert kötelezte magát örökre megmásíthatatlan szövetséggel, hogy eljön a hívó szavára; úgy szereti már, mint jóbarátját s nem mint szolgáját, mint tisztalelkű jegyesét s nem mint közönséges bűnbánó embert. Várta e percet, amikor először érinti meg majd a Legszentebbet, ami csak létezik az égen és földön, aminél szentebb csak maga a Szentháromság. Várta e percet, amelytől kezdve nem lesz szüksége arra, hogy más vezesse a karjai közé, más nyujtsa neki eledelül; nem, most már ő maga ölelheti, fogadhatja szívébe s mikor mások nem törődnek vele, mikor mások ott se lesznek, midőn lejön az égből magát föláladozni, mikor senki se lesz jelen a templomban, ő akkor is ölelheti, akkor ő fogja ölelni, akkor ölelni fogja őt szent szeretettel, kimondhatatlan boldogsággal.

Érezte, megértette Jani azon a reggelen, hogy szeretetéért, áldozatáért valami hasonlíthatatlanul nagyobbat kapott az Úr Jézustól cserébe, valamit, amiért érdemes még meghalni is, keresztül menni a poklokra is, valamit, amiért még a kínok tengere is csekély ár. Érezte, megértette, hogy gyalázatos hitványság lenne ilyen Jegyeshez hűtelen lenni.

Boldog volt a Jani újmise alatt, szinte remegett, reszketett örömeiben és szerette volna, ha élete végéig tartanak ama felejthetetlen percek. Örült anyukája is; anyai büszkeséggel csüngött a tekintete a fián egész mise alatt. Mint tapasztalt édesanya, ki tudta, hogy fiára még kemény küzdelmek várnak, aggódott érte és sajnálta is, de másrészt örült, hogy

gyermeké megszabadult a világ gondjaitól. Van egy fia, ki a beteget gyógyítja; és van egy, ki a lelkek orvosa lett. Olyan jól esett neki ez a gondolat, hogy két fia e két legszebb pályát választotta.

Ott volt még az újmiséen Viktor is a feleségével együtt, úgy mint a fõszenteléskor; ott volt Tuki is, meg volt híva a Margit is. Tuki még mindig sajnálta a bátyját; még mindig nem tudta õt megérteni; még jönni kellett valaminek, hogy azt mondja bátyjának: jól tetted. Margitnak is; nehéz volt felülemelkedni az érzelmein, nehéz volt megbékülni a sors útaival. Könnyezve hozta meg az áldozatot, de meghozta õ is nagylelkûen: fölajánlásakor az oltár felé küldte a sóhajtását: Istenem, legyen meg a te akaratod! Mise végén a Jani megáldotta õket, a Margitot is; neki is mondta: Pax tecum! Béke veled!...

IMÁDSÁG

Uralaki nagyon bántott tegnap.
Harcom kigyult, a hangom reszketett,
H szívem fájón elszorult és
Csak büszkeség tartotta vissza
Már-már kicsordult könnyemet.

Uram, hogy lásd: szívemben nincs harag
már,
Uram, hogy lásd: miként te, megbocsátok,
Ma reggeli szent-áldozásomat
Uedd õretted, aki tegnap bántott.

Lovich Ilonka.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában
(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Feelnöttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy	
évre	5.—
" " egyes példány	4.—
" " teljes évf. utolsó	4.—
" " " " régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1.80
" Vezérkönyve kötve	1.—
" felvételi füzete	—06
" érme oxidált	3.—
" félszázados története	2.—
Litánia (latin szöveggel)	—06
Litánia Szent Józsefről	—05
Elmélkedések. Nádasdy M.	6.—
Havi magány. Nádasdy M.	5.—
Az Eucharisztia zenéje: Járosy D.	2.—
Pelletier Eufrazia M. Anya	1.—
De La Salle Szent János	1.—

Sötét lapok, fényes lapok	—	—	1.—
Szent Zita. Reiner Irma	4.—	és	1.50

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömom folyóirat előfizetés	
egy évre	3.—
" " " egyes példány	—20
Jézusom Örömom folyóirat 1916—7.	
évi teljes évfolyam évfolyamonként	1.50
Jézusom Örömom imakönyv, bőrkötés,	
aranyv.	7.—
Kis Örökimádás imakönyv	—80
Fehér Liliom	—10
Pápai áldás levelezőlap	—04
Euch. Gyerm. Szöv.-i zászló lev.-lap	—36
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag gyer-	
meknek	—10
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag ifjak	
és leányoknak	—20



OLTÁREGYLETI ÉLET.

Havi istentisztelet. Július hó 14-én, mint a hónap második vasárnapján az Oltáregyesület közös istentisztelete: reggel 8 órakor szentmise közös szentáldozással, délután 1/4 6 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

*

Apró hírek. Május 30-án, a budai országos úrnapi körmenet alkalmából az Oltáregyesület választmányja és terjesztőnöi, valamint a Virgo Reparatrix kongregáció tagjai a várba vonultak s dr. Mészáros János preláthus, m. kir. udvari és várplébános vezetésével zászlóik alatt haladtak a diadalmas Oltáriszentség előtt s tettek tanúságot a szentségi Jézusban való hitükről.

Június hó folyamán az Örökimádás-templomban a szokásos énekes litánia után mindennap elmondott Jézus szentséges Szívének litániája.

Jún. 9-én, a Jézus Szive ünnepét követő vasárnapon Magyarország és Ausztria katolikus népe közös imával ostromolta az isteni szívet, hogy a világháború döntő napjaiban éreztesse velük mindenható szeretetét s árássa ki országaikra

a szeretet gyümölcsét — a békét. Az Örökimádás-templomban ez alkalommal dr. Mészáros János preláthus, m. kir. udvari és várplébános prédikált. A szentbeszédet követte az ezen napra körlevélileg elrendelt Jézus Szive litánia és XV. Benedek pápa mélabús zenéjű, gyönyörű békeimája.

Öszentsége Péter és Pál apostolfejedelmek ünnepére békeájtosságokat rendelt el. E napon az Örökimádásban énekes nagymise, közös szentáldozás a békéért, d. u. szentbeszéd és ünnepélyes áldás, valamint reggeltől estig nyilvános adoráció tartatott. E nap délutánján dr. Mészáros János preláthus az Oltáregyesület házi kápolnájában kongregációs tagfelvételt tartott.

*

Triduum az Örökimádás-templomban. Úrnapiján, valamint a reá következő pénteken és szombaton az Örökimádás-templomban a heti és mindennapi szentáldozás terjesztésére eucharisztikus triduum tartatott. E triduum első napján dr. Pataky Arnold egyetemi tanár a szentáldozás gyümölcsseiről beszélt. Május 31-én dr. Hanauer A. István apát, a

budai Szent Imre Collegium igazgatója a következő tárgyról szólott: a gyakori áldozók legyenek buzgó áldozók, június hó 1-én pedig dr. Mészáros János prelátnak, m. kir. udvari és várplébános mondott szentbeszédet «a szent Szív tisztelete és a gyakori szentáldozás» címen. Az ünnepi keretek, melyek közt a triduum lezajlott, valamint a szép és hatásos szentbeszéd a templom látogatottságát vasárnapi méretekre emelték és közönségének szép lelki életét és eucharisztikus buzgalmát szembefűző mértékben fokozták és mélyítették.

*

Úrnap körmenet. Zöldgalyas ol-tárok nélkül, a szokásos úrnap cerimóniák mellőzésével délután 1/4 órakor szokott tartatni az Örökimádás szép úrnap körmenete. Az idei processziót dr. Mészáros János prelátnak, m. kir. udvari és várplébános tartotta. A menet élén az Eucharisztikus Gyermekszövetség gyönyörű zászlaja lengett, a zászló nyomában a Gyermekszövetség négyes sorai haladtak, őket követték a Virgo Reparatrix-kongregáció színes, festői csoportjai és az Oltáregyesület tisztikara, terjesztőnői és tagjai. Az Oltáregyesület hadikórházában kezelt sebesült katonák és a Gát-utcai férfikongregáció a mennyezet mögött, a közönség pedig az útvonal két oldalán kísérte a dicsőséges Oltáriszentséget.

Az útvonalon, amerre a menet

elhaladt, a kongregációs csoportok eucharisztikus zsoltárokat énekeltek az Úrnak, a monstanciára sugárzó verőfény hullott és amerre az Úr járt és amerre áldást osztott, minden utcában rózsalevél-illat ömlött el, mint egyszer a pálmavasárnapon, mikor Jeruzsálem falai között virágot szórva, hozsannát zengve járt a gyermekesereg, a tanítványok és köztük az Úr és valami szent ihlettségnek varázsa alatt borult térdre a nép. Erre a triumfáló, győzelmi menetre emlékeztetett az Örökimádás úrnap körmenete.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség és a Virgo Reparatrix kongregáció hatalmas énekkarát Bányász József, a nagyvonalú processziót pedig Zboril Albin székesfővárosi hitoktató dirigálta. A celebráns a körmenet után Tedeumot intonált és áldást osztott.

*

Szíves tudomásul. Az Örökimádás havi folyóirat kiadóhivatala a nyomdai számlák folytontartó rohamos emelkedése által kényszerítve a folyóirat árát évi 5 koronában állapította meg. Midőn az Örökimádás olvasóközönsége az Oltáregyesület elnökségének e kényszerű határozatáról értesítettik, a kiadóhivatal reméli, hogy e mérsékelt áremelés szükségességét belátva, mindenki haladéktalanul fogja előfizetését 1 koronával kiegészíteni.

A Jézusom Örömmöm folyóirat ára egy évre 3 K, egyes példányé 20 fillér.